

Hồi thứ mười hai

Cung Chủ Mê Hồn Cung

Chính vì lẽ đó, trong giới giang hồ mới ban cho bà ta một danh hiệu là Từ Mẫu Độc Phụ.

Một năm sau, chẳng rõ tại nguyên nhân nào, Trần Đế bỗng nhiên xuất hiện trong chốn giang hồ. Thế là Thông Thiên Ma Tôn, Tam Võ Vương, Hoạt Cương Thi, và Phong Trần Cuồng Khách đều mất tích cả...

- Tại sao lại mất tích thế ?

- Nghe đâu Thông Thiên Ma Tôn bị ông ta đánh rơi xuống hố sâu nghìn trượng mà chết. Hoạt Cương Thi thì bị ông ta dùng Tam Muội Chân Hỏa đốt cháy. Riêng Tam Võ Vương thì Trần Đế nhận rằng võ công của họ cao cường hiểm có nên không nỡ giết, bèn dùng một trận thế nhốt cả ba vào một cái thung lũng hoang vu hẻo lánh.

- Còn Phong Trần Cuồng Khách cũng đã chết rồi ?

- Chết hay không thực không ai biết được. Lúc bấy giờ trong giới giang hồ đang bị sự đe dọa của Lê Anh. Nhưng Trần Đế thấy bà ta sở dĩ có hành động giết chóc điên cuồng như vậy là vì quá thương con mà ra, nên không nỡ giết bà ta. Do đó, khi hai người gặp mặt nhau thì bèn thách thức và đánh cá với nhau.

Vì Lê Anh chẳng những là người võ công hết sức cao cường mà nghệ thuật đánh cờ tướng cũng tuyệt nhất trong thiên hạ. Nên Trần Đế bèn giao kết với bà ta là nếu thua bà ta một ván cờ tướng thì sẽ trao Phong Trần Cuồng Khách ra ngay, đồng thời cũng cúi đầu nghe theo mệnh lệnh của bà.

Trái lại, nếu Từ Mẫu Độc Phụ bị thua thì từ nay về sau không thể ra tay sát hại một người nào nữa. Thế rồi, cả hai bắt đầu tranh tài với nhau trên bàn cờ.

Ván cờ ấy, hai người đã đánh với nhau suốt một ngày một đêm. Cuối cùng, Trần Đế đã đánh bại Từ Mẫu Độc Phụ. Và Từ Mẫu Độc Phụ giữ lời giao kết, không còn chém giết nữa. Đồng thời, chẳng rõ bà ta ẩn mình đến nơi nào mất tích.

Về sau, nghe đâu Trần Đế vì giết lầm một người tốt nên thối chí ngã lòng, ăn năn hối hận xuống tóc làm tăng.

Mười lăm năm trước đây, Trần Đế bỗng vắng bóng trong chốn giang hồ. Trong khi đó, Từ Mẫu Độc Phụ và Phong Trần Cuồng Khách thoát ẩn hiện như con rồng thần rồi lại mất hẳn.

Thôi Thiên Hàn hỏi :

- Vậy bộ cờ bằng hồng ngọc ấy, có đúng là do Trần Đế đã để lại hay không?

- Đấy chẳng qua chỉ là lời đồn đại mà thôi. Chứ thực sự như thế nào, e rằng ngoài ông ta ra thì không còn ai được biết rõ nữa.

- Chẳng hiểu tại sao hiện nay những người giữ quân cờ phía đỏ, nếu không bị sát hại thì cũng bị kẻ vô danh trộm mất những quân cờ đó, là tại sao thế ?

- Việc ấy ta mới vừa biết trước đây ba hôm thôi. Vậy, Người Mặt Bạc sưu tập những quân cờ đó chắc chắn không phải là không có nguyên do. Rất có thể là trong số mười sáu quân cờ phía đỏ ấy có một quân nào đó bên trong được giấu kín một thứ tuyệt thế thần công chi đó ?

Thôi Thiên Hàn thấy lời nó ấy cũng rất hữu lý. Rất có thể những quân cờ đó là một thứ võ công cái thế nên đối phương mới gắng sức tìm kiếm như vậy.

Nghĩ đến đây, chàng không khỏi giật nảy mình, hỏi :

- Nhưng trong số mười sáu quân cờ bên đỏ, thì sáu quân Xa Pháo Mã chưa hề xuất hiện, là tại sao thế ?

- Việc ấy chúng ta không làm sao biết được !

- Ngoài ra, cờ đỏ bên xanh đâu cả ?

- Việc này thực ra quá bất ngờ, cho nên nhất thời không thể nào suy đoán được. Nhưng, ít lâu sau chắc chắn chúng ta có thể tìm ra cái bí mật ấy !

Thôi Thiên Hàn nghĩ ngợi, rồi lại hỏi :

- Thừa lão tiên bối, theo ý ông thì mẫu thân tôi, đặt tên tôi là Thôi Thiên Hàn là có dụng ý gì ?

- Có thể bà ta không quên mối thù với Phong Trần Cuồng Khách nên đặt tên người như thế để nhớ mối hận con gái bà bị chết oan. Đây là bà có ý sẽ tìm Phong Trần Cuồng Khách để báo thù.

- Thế mẫu thân tôi dạy tôi đánh cờ để làm gì ?

- Để rửa mối thù xưa kia giữa bà với Võ Lâm Chi Thần.

Những sự phán đoán ấy của Cuồng Hiệp cố nhiên là rất hợp lý. Nhưng riêng về những quân cờ bằng hồng ngọc có giá trị gì ? Tất nhiên không thể ước đoán nó có giá trị như những viên ngọc quý.

Vì nghĩ như vậy, chàng lại hỏi :

- Thế người cầm đầu Ngân Diện Hội là ai ?

Cuồng Hiệp nói :

- Đây là một tổ chức khủng bố. Theo sự dò xét của ta và Ngũ Long Chân Quân thì tổ chức ấy đã thu nạp tất cả những cao thủ trong thiên hạ. Hơn nữa, võ công của người cầm đầu cao cường đến mức ngoại trừ Võ Lâm Chi Thần thì không còn ai có thể so sánh với hắn được. Đây là chưa nói trường hợp chân diện mục của y từ xưa đến nay chưa ai được biết cả.

Thôi Thiên Hàn lại hỏi :

- Theo ông thì tôi có phải là con đẻ của Từ Mẫu Độc Phụ không?

- Không thể có được việc ấy !

- Tại sao lại không thể ?

- Từ Mẫu Độc Phụ là một người trinh liệt. Mười năm sau khi con gái của bà ta mất, chắc chắn bà ta không tư thông với ai để có thể hạ sinh người !

- Như vậy mẹ ruột của tôi không phải là Từ Mẫu Độc Phụ ?
 - Việc ấy rất khó nói. Vậy mẫu thân của ngươi là người như thế nào ?
 - Mẫu thân tôi không khác chi những bà cụ già khác. Duy có điều là bà không hề dùng gậy, trên bàn tay mặt dường như có hai ngón tay bị gãy, lỗ tai bên mặt có một nốt ruồi son.
 - Đúng thế, đấy chính là Từ Mẫu Độc Phụ !
 - Mẫu thân tôi đã ăn những tai nấm do tôi tìm được từ trong rừng mang về nên đã trúng độc chết đi.
 - Việc ấy không thể có được vì Từ Mẫu Độc Phụ võ công cái thế, chớ nói chi là nấm, dù cho có một chất độc chỉ gấp mười lần nấm độc cũng không giết chết được bà ta đâu.
 - Nhưng sau khi bà ta ăn nấm của tôi tìm về, thì...
 - Có thể số nấm ấy đã bị một người vô danh nào đó rải một chất độc tối nguy hiểm vào đó trước rồi.
 - Xách Mệnh Độc Quân chăng ?
 - Không thể có như vậy ! Vì ông ta là một người thuộc phe chính phái. Nếu chẳng có mối thù sinh tử chi với ông ta, chắc chắn ông ta không khi nào đầu độc để sát hại người bừa bãi như thế đâu.
- Thôi Thiên Hàn cau đôi mày, dường như có ý muốn hỏi một vấn đề chi đó nhưng lại cảm thấy không tiện nói ra. Qua một lúc thật lâu, Cuồng Hiệp mới nói :
- Thôi thiếu hiệp, giờ cậu định đi đâu ?
 - Tôi sẽ đến Ngũ Hâu Miếu để giết chết Thích Thiết Hoa !
 - Tại sao thế ?
 - Người bạn của tôi là Tuyết Hồn Khách...
- Liên đó chàng bèn đem việc xảy ra giữa Tuyết Hồn Khách và Thích Thiết Hoa kể qua một lượt rồi lại tiếp :
- Vì lẽ đó mà tôi không thể không đi giết cô ta !
- Cuồng Hiệp cất tiếng cười ha hả, nói :
- Thằng bé đen kia, với tài nghệ của ngươi, nếu so với Thích Thiết Hoa thì còn kém xa quá. Nhưng, có một việc này ta không thể không nói cho ngươi biết.
 - Việc chi thế ?
 - Kể giết Tuyết Hồn Khách chắc hẳn là môn nhân của Ngân Diện Hội rồi, không có phải nghi ngờ chi nữa. Sở dĩ xảy ra cuộc mưu sát đó có lẽ là vì nửa bộ Huyền Hoàng Kinh.
- Số người trong Ngân Diện Hội hay tin Tuyết Hồn Khách có nửa bộ sách võ công tuyệt thế vô song ấy. Nhưng nào ngờ nửa bộ sách đó đã bị Thích Thiết Hoa trộm mất rồi. Vì thế, số người của Ngân Diện Hội sau khi hạ được Tuyết Hồn Khách thì không tìm thấy nó đâu nên buộc phải chôn sống để thủ tiêu y luôn.

- Lời ông nói cũng rất hữu lý. Vậy có điều này tôi còn muốn biết là Mê Hồn Cung thuộc một tổ chức tốt hay xấu ?

- Việc ấy khó dứt khoát. Vì một môn phái khi xuất hiện trong chốn giang hồ thì cũng có thể tốt mà cũng có thể xấu. Song, riêng Mê Hồn Cung thì đúng ra là một tổ chức nửa chính nửa tà.

Thôi Thiên Hàn nói :

- Lão tiên bối có ý định đến đây chơi cho vui không?

- Giờ đây ta cũng không có việc chi cần làm, vậy đi theo chơi cũng được !

Nói đến đây, ông đưa mắt quét về phía người thiếu niên thô lỗ hỏi :

- Này thằng bé kia, người gọi là chi ?

- Tôi gọi... Sư phụ tôi thường gọi tôi là Tiểu Ngưu Tử. Thực ra thì tôi cũng không biết tôi gọi là gì ?

- Người có ý định đi chung với chúng ta không?

- Không, tôi phải trở về !

Nói đoạn, người thiếu niên đó liền quay lưng đi thẳng xuống lầu.

Bốn người còn lại cùng chuyện trò với nhau một lúc, rồi mới kéo nhau ra khỏi lầu.

Khi ra đến cửa, họ thấy có một tấm bảng viết mấy dòng chữ rằng : “*Tạm ngưng hoạt động để sửa chữa nhà cửa*”.

Thôi Thiên Hàn thấy thế bèn cười ngất. Nhưng liền đó chàng đã nhún mình lao tới nhắm hướng Ngũ Hâu Miếu bay đi, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Khi bốn người vừa đến một địa điểm còn cách Ngũ Hâu Miếu không xa thì bỗng nghe có tiếng cười lạnh lùng xé không gian vọng lại.

Kế đến, lại nghe có những tiếng cười to vang lên không ngớt bên tai.

Đôi mắt của Cuồng Hiệp xoay qua rồi khẽ quát :

- Thằng bé đen kia, bọn người đến Ngũ Hâu Miếu đêm nay, rất có thể chẳng riêng chỉ có số người của Mê Hồn Cung và Cô Lâu Bang đâu !

Chẳng bao lâu sau, bốn người họ đã đến trước Ngũ Hâu Miếu rồi. Mọi người đưa mắt nhìn thì thấy trước sân rộng của ngôi miếu có Truy Hồn Kiếm Khách, Phấn Diện Sứ Giả và mười hai tên hộ pháp của Cô Lâu Bang đứng sững thành một hàng ngang, trông vững vàng như núi.

Kế đó, bỗng thấy một cái bóng đỏ chập chờn tức thì trong sân lại có thêm một cô gái áo đỏ nữa. Đây là một người đàn bà tuổi độ ba mươi nhưng hết sức xinh đẹp. Không cần phải hỏi tên họ, mọi người đều có thể đoán biết được người đàn bà đó là Cung chủ Mê Hồn Cung, tức Thích Thiết Hoa rồi.

Hai bên cô ta lại có hai thiếu phụ áo đỏ theo hầu tuổi cũng suýt soát với nàng, nhưng không xinh đẹp hấp dẫn như nàng thôi.

Sau lưng nàng lại có bảy cô tỳ nữ tuyệt sắc khác đứng giàn thành hàng ngang.

Đôi mắt của Truy Hồn Kiếm Khách khẽ lay động rồi bỗng biến hẳn sắc mặt nói :

- Thích cô nương quả là người sống dai...

Thích Thiết Hoa ngửa mặt lên trời cười một chuỗi dài, nói :

- Truy Hồn Kiếm Khách, có lẽ người không ngờ ta lại còn sống phải chăng ? Mười năm năm về trước, việc ta bị sát hại tại sườn núi Lang Cốc...

Phấn Diện Sứ Giả lạnh lùng cười :

- Cô nương mời tôi đến đây có phải muốn ôn lại giấc mộng êm ấm ngày xưa không?

Thích Thiết Hoa chẳng những không thay đổi sắc mặt mà trái lại cất tiếng trong trẻo cười:

- Đúng thế, ta đang có ý muốn như vậy !

Câu nói vừa dứt thì gót sen của nàng đã di động nhẹ nhàng nhắm hướng Phấn Diện Sứ Giả tiến tới. Bởi thế, không khí sát phạt liền bao trùm nặng nề chung quanh.

Mười hai gã hộ pháp của Cô Lô Bang đều nhất loạt từ từ đưa cánh tay mặt lên vận dụng chân lực sẵn sàng đối phó.

Đôi tròng mắt của Thích Thiết Hoa xoay qua rồi cất tiếng trong trẻo cười, nói :

- Cốc Bang chủ, ông có muốn môn nhân của ông phải chịu thiệt mạng hay chăng?

- Tất...

Chữ “tất” mới vừa thốt ra khỏi miệng thì bỗng nghe một tiếng nạt ra, đồng thời một cái bóng đỏ lao vút tới, rồi tiếp theo một tiếng gào thảm thiết vang lên...

Khi mọi người đưa mắt nhìn kỹ thì đã thấy máu tươi và mớ óc của Phấn Diện Sứ Giả bay tung toé khắp nơi. Hắn ngã lăn ra đất chết liền tại chỗ.

Trong khi đó, Thích Thiết Hoa đã đứng yên tại chỗ cũ, khoé miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng đầy sát khí.

Qua một thế đánh chớp nhoáng kỳ diệu của nàng thực đã khiến ai nhìn thấy cũng đều kinh hoàng thất sắc. Mười hai gã hộ pháp của Cô Lô Bang tuy đã sẵn sàng đối phó, nhưng họ chưa kịp ra tay thì Phấn Diện Sứ Giả đã bị Thích Thiết Hoa giết chết một cách thảm thiết rồi.

Thôi Thiên Hàn trông thấy thế liền không khỏi giật bắn người, suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng.

Cuồng Hiệp cũng im bật tiếng cười !

Thích Thiết Hoa bèn cười lạnh lùng, nói :

- Cốc Bang chủ, ông chờ tôi ra tay hay chính ông tự xử ?

Câu nói ấy thực là kiêu căng tuyệt đỉnh. Song, sự thật thì mọi người có mặt ở chung quanh đều đoán biết là võ công của Truy Hồn Kiếm Khách chắc chắn không thể nào đối địch nổi với Thích Thiết Hoa cả.

Truy Hồn Kiếm Khách sợ hãi thối lui một bước.

Câu nói của Thích Thiết Hoa quả đã có sức mạnh áp đảo tinh thần của kẻ địch. Ngay cả mười hai gã hộ pháp cũng sợ tái mặt, đồng loạt thối lui ra sau mấy bước.

Thích Thiết Hoa cất giọng lạnh lùng quát :

- Mau nói đi !

Truy Hồn Kiếm Khách nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi bất thần tuốt lưỡi trường kiếm ra nghe một tiếng “reng”. Tiếp đó, lão ta vung lưỡi kiếm lên rồi tràn về phía Thích Thiết Hoa.

Một gã hộ pháp cầm đầu trong bọn thấy thế liền lao nhanh tới chặn ngang trước mặt Truy Hồn Kiếm Khách, nói :

- Bang chủ là bề trên của một bang đầu lại có thể ra tay đánh nhau như thế được, hãy để cho bọn đệ tử chúng tôi đối phó với nó đủ rồi !

- Cũng được !

Thích Thiết Hoa quát to rằng :

- Người cũng định tìm cái chết sao ?

Lão già ấy sắc mặt không hề thay đổi, cười lạnh lùng đáp :

- Thiết Quài Câu Hồn ta tuy bất tài nhưng muốn lãnh giáo vài thế bí truyền tuyệt kỹ của Cung chủ !

Nói đoạn, lão ta liền vung chiếc gậy sắt lên, bỏ thẳng về phía Thích Thiết Hoa.

Khi Thiết Quài Câu Hồn vừa tràn người tới thì mười một gã hộ pháp còn lại cũng nhất loạt lao mình theo.

Vì thế, không khí sát phạt lại càng nặng nề ngột ngạt hơn.

Đôi mắt của Thôi Thiên Hàn xoay qua một lượt, bỗng buột miệng “úy” lên một tiếng!

Vì không khí chung quanh đang yên phăng phắc nên tiếng “úy” của chàng ai cũng nghe rõ tất cả.

Sắc mặt của Cuồng Hiệp liền biến hẳn, nói :

- Chuyện chi thế ?

Thôi Thiên Hàn đáp :

- Ông xem người ấy là ai ?

Cuồng Hiệp liền ngó theo ngón tay chỉ ra của Thôi Thiên Hàn thì thấy một lão bà tóc bạc phơ, sắc mặt đầm đìa, đang ngồi yên bên cạnh đó không hề nhúc nhích, trông chẳng khác nào các tăng nhân nhập định vậy.

Cuồng Hiệp biến hẳn sắc mặt, suýt nữa cũng buột miệng kêu to lên một tiếng kinh hoàng. Ông kinh ngạc nói :

- Mang Sơn Quỷ Mẫu !

Lão bà tóc bạc ấy đưa mắt nhìn qua Thôi Thiên Hàn một lượt, rồi lại quay mặt nhìn về phía số người đang đánh nhau. Thôi Thiên Hàn nói lẩm bẩm rằng :

- Lão bà này... dường như ta có được gặp ở đâu rồi !

- Cái chi ? Người đã có gặp bà ta rồi ?

- Đúng như vậy, tôi có gặp rồi... Dường như trước đây ba năm... ô ! Phải rồi, ba năm trước đây vào một buổi hoàng hôn, cụ bà này có đến nhà tôi để tìm thân mẫu tôi, rồi lại hối hả bỏ ra đi.

Sắc mặt của Cuồng Hiệp khẽ thay đổi, nói :

- Lão bà này sử dụng chất độc khét tiếng trong thiên hạ ! Vậy bà ta tới nhà người để làm gì ?

- Bà ấy là người giỏi sử dụng chất độc ?

- Đúng thế !

- Có thể mẫu thân tôi đã bị bà ta thuốc chết hay không?

Câu hỏi của Thôi Thiên Hàn chưa hết, bỗng nghe một tiếng nạt to, tức thì người thiếu phụ mặc áo đỏ đứng cạnh Thích Thiết Hoa đã lao người nhanh như chớp về phía Thiết Quài Câu Hồn.

Cùng một lúc đó, Thích Thiết Hoa bỗng xoay người lại rồi bất thần tràn thẳng về phía Truy Hồn Kiếm Khách nhanh như một luồng điện xẹt.

Nàng vừa lao người đến là bàn tay đã chụp tới nơi rồi. Truy Hồn Kiếm Khách thấy thế liền vùng trường kiếm lên đỡ, và lách mình thối lui ra sau năm bước.

Nhưng Thích Thiết Hoa đã kịp thời vùng tay trái lên chụp đến lần thứ hai !

Ngay lúc ấy, bỗng nghe một tiếng quát to tức thì Thôi Thiên Hàn đã phót vút tới vùng chưởng đánh thẳng vào Thích Thiết Hoa.

Thích Thiết Hoa không ngờ lại có một kẻ tấn công bất thần như thế nên đã bị chưởng lực của Thôi Thiên Hàn đẩy lui ngoài mười bước.

Tất cả mọi người có mặt chung quanh đều đồng thanh kêu lên một tiếng kinh hoàng.

Vietkiem.com